

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2024. gada 17. aprīlī*

Valsts atbalsts – Zviedrijas nodokļu tiesību akti – Nodoklis par kredītiestāžu sistēmisko risku –
Lēmums necelt iebildumus – Selektīvs raksturs – Pasākuma mērķis – Atkāpe no
atsauces sistēmas

Lietā T-112/22

**Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen,
Näringsverksamhet**, Stokholma (Zviedrija),

Länsförsäkringar Bank AB, Stokholma,

ko pārstāv *P. Hansson, M. Eriksson, M. Persson* un *A. Andersson*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Tomat* un *A. Steiblyté*, pārstāves,

atbildētāja,

ko atbalsta –

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *C. Meyer-Seitz, A. Runeskjöld, F.-L. Göransson, H. Shev,
H. Eklinder* un *R. Shaksavan Eriksson*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *S. Papasavs [S. Papasavvas]*, tiesneši *R. da Silva Pasošs [R. da Silva Passos]*, *M. Jēgers [M. Jaeger]*, *S. Žervazonī [S. Gervasoni]* un *N. Poltoraka [N. Póltorak]* (referente),

sekretārs: *P. Kullens [P. Cullen]*, administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

* Tiesvedības valoda – angļu.

pēc 2023. gada 9. novembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītājas *Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet* un *Länsförsäkringar Bank AB* lūdz atcelt Eiropas Komisijas Lēmumu COM(2021) 8637 final (2021. gada 24. novembris) par valsts atbalstu SA.56348 (2021/N) – Zviedrija: Zviedrijas nodoklis kredītiestādēm (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Pirmā prasītāja *Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet*, ir Zviedrijas baņķieru apvienība, kas pārstāv 31 tās biedru kopīgu interešu lietās gan valsts, gan starptautiskā mērogā. Tās biedres ir Zviedrijā dibinātas bankas un finanšu iestādes.
- 3 Otrā prasītāja *Länsförsäkringar Bank* ir šīs baņķieru apvienības biedre.
- 4 2021. gada 3. septembrī Zviedrijas Karaliste atbilstoši LESD 108. panta 3. punktam paziņoja Komisijai likumprojektu par riska nodokli, ko maksā kredītiestādes, kā arī projektus par grozījumiem likumā par ārvalstu nodokļu kredītu (turpmāk tekstā kopā – “likumprojekts”). Zviedrijas Karaliste tomēr uzskatīja, ka ieviestais nodoklis (turpmāk tekstā – “nodoklis”) neatbilst LESD 107. panta 1. punktā paredzētajiem selektivitātes kritērijiem un ka tāpēc tas nav valsts atbalsts. Likumprojekts tika pieņemts, un likums stājās spēkā 2022. gada 1. janvārī.
- 5 Atbilstoši likumprojekta 2.1. punkta 1. apakšpunktam kredītiestādes nodokli maksā valstij.
- 6 Saskaņā ar likumprojekta 2.1. punkta 4. apakšpunktu Zviedrijas kredītiestādes maksā nodokli tad, ja to parādu apmērs taksācijas gada sākumā pārsniedz likumprojektā paredzēto robežvērtību. Šajā tiesību normā paredzēts, ka ārvalstu kredītiestādēm nodokli uzliek, ja taksācijas gada sākumā tām ir parādi, kuri saistīti ar Zviedrijas filiālē veiktu komercdarbību un kuru summa pārsniedz likumprojektā paredzēto robežvērtību. Likumprojekta pamatojumā, kas attiecas uz minēto apakšpunktu, ir izdarīta atsauce uz Zviedrijas tiesībām, lai definētu kredītiestādes, proti, Zviedrijas bankas un Zviedrijas uzņēmumus, kuri darbojas kredītu tirgū, kā arī ārvalstu bankas un ārvalstu kredītsabiedrības. No tā izriet, ka nodokli maksā deviņas kredītiestādes.
- 7 Likumprojekta 2.1. punkta 5. apakšpunktā noteiktā robežvērtība attiecībā uz taksācijas gadiem, sākot no 2022. gada, ir 150 miljardi Zviedrijas kronu (SEK) (apmēram 13,3 miljardi EUR). Taksācijas gadiem, sākot no 2023. gada vai vēlāk, robežvērtība ir 150 miljardi SEK, kas reizināti ar skaitli, kurš atspoguļo attiecību starp cenas pamatapmēru 2022. gadā un cenas pamatapmēru gadā, kurā attiecīgais taksācijas gads sākās, ja šī attiecība ir izteikta kā procentuāla daļa, kas noapaļota uz leju līdz divām zīmēm aiz komata un kam pieskaitīti divi procentpunkti.
- 8 Likumprojekta 2.1. punkta 6. apakšpunktā ir regulēta to kredītiestāžu situācija, kas ietilpst kredītiestāžu grupā. Tādējādi grupas kredītiestāžu kombinētie parādi taksācijas gada sākumā tiek ņemti vērā, lai piemērotu Likumprojekta 2.1. punkta 4. apakšpunktu. Tomēr grupā ietilpstošas

ārvalsts kredītiestādes gadījumā kombinēto parādu aprēķinā ņem vērā tikai parādus, kas attiecināmi uz kredītiestādes komercdarbībām, kuras veiktas Zviedrijas filiālē. Ir arī paredzēts, ka papildus ar nodokli neapliekamām piemaksām un rezervēm, daži parādi netiek ņemti vērā kombinēto parādu aprēķinā, proti, pirmkārt, parādi Zviedrijas kredītiestādei, kas ietilpst tajā pašā grupā, un, otrkārt, parādi ārvalstu kredītiestādei, kura ietilpst tajā pašā grupā, ja prasījumi, kas atbilst šiem parādiem, ir attiecināmi uz ārvalstu kredītiestādes komercdarbībām, kuras bija veiktas Zviedrijas filiālē.

- 9 Likumprojekta 2.1. punkta 9. apakšpunkts nosaka nodokļa likmi 0,05 % no nodokļa maksātājas kredītiestādes parāda apmēra. Likumprojekta 2.2. punktā ir paredzēts, ka 2023. taksācijas gadā likme ir 0,06 %.
- 10 Likumprojekta 2.3. punkta 5. daļas 1. apakšpunktā paredzēts, ka ar zināmiem nosacījumiem struktūrai, kas ir nodokļa maksātāja un kam ir parādi ārvalstu kredītiestādei vienā un tajā pašā grupā, ir tiesības uz šīs ārvalstu kredītiestādes samaksātā ārvalstu nodokļa kredītu.
- 11 2021. gada 30. septembrī Komisija Zviedrijas Karalistei nosūtīja lūgumu sniegt informāciju, uz kuru tā atbildēja 2021. gada 5. oktobrī.

Apstrīdētais lēmums

- 12 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka nodoklis nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo tas neatbilst šajā tiesību normā paredzētajam selektivitātes kritērijam.
- 13 Šajā ziņā, pirmām kārtām, runājot par “parastās” nodokļu shēmas identifikāciju, Komisija uzskatīja – tā kā minētā shēma attiecās tikai uz nodokli, kam bija pašam sava loģika, tā bija neatkarīga no citām valsts nodokļu shēmām, kuru veidojošie elementi bija saskanīgi ar tās mērķi, proti, nostiprināt valsts finanses ar to lielo kredītiestāžu iemaksām, kas var būt lielu netiešo izmaksu avots uzņēmumam, tādā veidā radot iespēju segt šādas netiešās izmaksas, kuras radījušas nākotnes finanšu krīzes. Komisija secināja, ka “parastā” shēma nav izstrādāta atbilstoši acīmredzami diskriminējošiem parametriem, lai apietu Savienības tiesības par valsts atbalstu.
- 14 Otrām kārtām, pirmkārt, Komisija uzskatīja, ka kredītiestādes, uz kurām ekskluzīvi attiecas nodoklis un kuru parādi ir finanšu sistēmas un reālās ekonomikas nestabilitātes avots, atšķiras no citām finanšu iestādēm, jo tās nerada tādas pašas pakāpes risku izraisīt šādu nestabilitāti. Tādējādi Komisijas ieskatā pārējās finanšu iestādes nebija salīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā, ņemot vērā nodoklim izvirzīto mērķi.
- 15 Otrkārt, Komisija uzskata, ka nodokļa noteiktā parādu sliekšņa mērķis bija atspoguļot kredītiestāžu lielumu un tādā veidā risku radīt lielas netiešās izmaksas. Tādējādi kredītiestādes, kuru parādi nepārsniedz nodokļa paredzēto sliekšni, nav faktiskā un juridiskā situācijā, kas salīdzināma ar tādu iestāžu situāciju, kuru parādi pārsniedz šo sliekšni, ņemot vērā nodoklim izvirzīto mērķi, un tātad to atbrīvojums no nodokļa nav atkāpe no “parastās” shēmas.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 16 Prasītājas lūdz Vispārējo tiesu:
  - atcelt apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 17 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, lūdz Vispārējo tiesu:
- prasību noraidīt;
  - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 18 Prasību pamatojumam prasītājas izvirza vienu pamatu, kas attiecas uz to procesuālo tiesību pārkāpumu.
- 19 Prasītāju ieskatā Komisijai, analizējot nodokli, esot bijis jāstopas ar būtiskām grūtībām. Tādējādi tai esot bijis jāsāk formāla izmeklēšanas procedūra un jāsniedz tām iespēja darīt zināmu savu viedokli un īstenot savas procesuālās tiesības. Šādā situācijā prasītājas apstrīd Komisijas veikto pārbaudi, kas attiecas uz nodokļa selektīvo raksturu un kas veikta apstrīdētajā lēmumā.
- 20 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apstrīd prasītāju argumentus.

Ievada apsvērumi

- 21 Jāatgādina, ka valsts atbalsta kontroles procedūrā jānošķir, pirmkārt, LESD 108. panta 3. punktā paredzētais atbalsta iepriekšējas izskatīšanas posms, kura vienīgais mērķis ir ļaut Komisijai formulēt sākotnējo viedokli par paziņoto pasākumu, un, otrkārt, LESD 108. panta 2. punktā paredzētā formālā izmeklēšanas procedūra.
- 22 Tāda lēmuma – kā apstrīdētais lēmums – necelt iebildumus, kurš pamatots ar 4. panta 3. punktu Padomes Regulā (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD] 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.), tiesiskums ir atkarīgs no tā, vai Komisijai, izskatot tās rīcībā esošo informāciju un pierādījumus paziņotā pasākuma iepriekšējas izskatīšanas posmā, objektīvi vajadzēja rasties šaubām par šī pasākuma kvalifikāciju par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ņemot vērā, ka šādu šaubu gadījumā ir jāsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra, kurā var piedalīties šīs regulas 1. panta h) punktā minētās ieinteresētās personas (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 2. septembris, Komisija/*Tempus Energy* un *Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 38. punkts).
- 23 Ja prasītājs lūdz atcelt lēmumu necelt iebildumus, tas galvenokārt apstrīd, ka Komisijas lēmums par attiecīgo atbalstu pieņemts, šai iestādei nesākot formālu izmeklēšanas procedūru un tādējādi pārkāpjot tā procesuālās tiesības. Lai tiktu apmierināta prasītāja atcelšanas prasība, tas var izvirzīt jebkādu pamatu, lai pierādītu, ka Komisijai, izskatot tās rīcībā esošo informāciju un pierādījumus paziņotā pasākuma iepriekšējās izskatīšanas posmā, būtu jārodas šaubām par šī pasākuma kvalificēšanu par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 2. septembris, Komisija/*Tempus Energy* un *Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Pierādījumi par šaubu esamību, kas jāmeklē gan apstākļos, kādos pieņemts lēmums neizvirzīt iebildumus, gan šī lēmuma saturā, ir jāiesniedz personai, kas lūdz atcelt šo lēmumu, pamatojoties uz saskanīgu netiešo pierādījumu kopumu (spriedumi, 2021. gada 2. septembris, Komisija/*Tempus*

Energy un *Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 40. punkts, un 2018. gada 19. septembris, *HH Ferries* u.c./Komisija, T-68/15, EU:T:2018:563, 63. punkts). Šajā ziņā Vispārējai tiesai nav jānosaka, vai pastāv norādes, kas pierāda, ka nepastāv šaubas par attiecīgā pasākuma kvalificēšanu par atbalstu. Gluži pretēji – tai jānoskaidro, vai prasītājs ir sniedzis pierādījumus par šādu šaubu esamību, attiecīgā gadījumā izmantojot saskanīgu netiešu pierādījumu kopumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 2. septembris, Komisija/*Tempus Energy* un *Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 73. punkts).

- 25 Šādā kontekstā izvērtējuma, ko Komisija veica iepriekšējās izskatīšanas procedūras laikā, nepietiekamais vai nepilnīgais raksturs ir netiešs pierādījums tādām nopietnām grūtībām attiecīgā pasākuma vērtējumā, kuru esamība rada tai pienākumu sākt formālu izmeklēšanas procedūru (skat. spriedumu, 2021. gada 2. septembris, Komisija/*Tempus Energy* un *Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Visbeidzot – jēdziens “nopietnas grūtības” ir objektīvs jēdziens. No tā izriet, ka Vispārējās tiesas veiktā likumības pārbaude, izvērtējot, vai ir nopietnas grūtības, pārsniedz jautājumu par to, vai ir notikusi acīmredzama kļūda novērtējumā (skat. spriedumus, 2011. gada 27. septembris, 3F/Komisija, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, 55. punkts un tajā minētā judikatūra, 2012. gada 10. jūlijs, *Smurfit Kappa Group*/Komisija, T-304/08, EU:T:2012:351, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Ņemot vērā šo judikatūru, jāizskata prasītāju argumentācija, kuras mērķis ir pierādīt, ka pastāv šaubas par nodokļa kvalificēšanu par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē – šādi kvalificēšanai bija jāliek Komisijai sākt formālu izmeklēšanas procedūru.
- 28 Šajā ziņā jāatgādina – lai valsts pasākums būtu kvalificējams par “valsts atbalstu” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jābūt izpildītiem visiem turpmāk izklāstītajiem nosacījumiem. Pirmkārt, pastāv valsts iejaukšanās vai tāda iejaukšanās, kurā izmanto valsts līdzekļus. Otrkārt, šī iejaukšanās ir tāda, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Treškārt, ar to sniedz selektīvu priekšrocību tās saņēmējam. Ceturtkārt, tā ir tāda, ar ko tiek izkropļota konkurence vai arī tiek radīti draudi to izkropļot (skat. spriedumu, 2022. gada 8. novembris, *Fiat Chrysler Finance Europe* /Komisija, C-885/19 P un C-898/19 P, EU:C:2022:859, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Prasītājas precizē, ka “ar šo prasību tiek apstrīdēta Komisijas veiktās paziņotā pasākuma pārbaudes spēkā esamība saistībā ar selektivitātes kritēriju”, jo Komisijai esot bijušas nopietnas grūtības šajā ziņā un tai esot bijis jāsaik formāla izmeklēšanas procedūra.
- 30 Runājot par selektīvas priekšrocības piešķiršanas nosacījumu, jānoskaidro, vai konkrētajā tiesiskajā regulējumā attiecīgais valsts pasākums var dot priekšroku “noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktu preču ražošanai” salīdzinājumā ar citiem, kuri, ņemot vērā ar minēto režīmu izvirzīto mērķi, ir faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā un kuriem tādējādi tiek piemērota atšķirīga attieksme, kas būtībā var tikt kvalificēta kā diskriminējoša (skat. spriedumu, 2022. gada 8. novembris, *Fiat Chrysler Finance Europe*/Komisija, C-885/19 P un C-898/19 P, EU:C:2022:859, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Runājot it īpaši par valsts pasākumiem, ar kuriem piešķir nodokļu priekšrocību, jāatgādina, ka šāda veida pasākums, kas, lai gan ar to nenotiek valsts līdzekļu nodošana, nostāda saņēmējus finansiāli izdevīgākā stāvoklī salīdzinājumā ar pārējiem nodokļu maksātājiem, var sniegt selektīvu priekšrocību tā saņēmējiem un tātad būt kvalificējams par “valsts atbalstu” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Tātad par valsts atbalstu uzskata tostarp rīcību, kas atvieglo izmaksas, kuras

parasti jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan tā nav subsidija šā vārda šaurākajā nozīmē, ir tai identiska pēc rakstura un rada tādas pašas sekas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 16. marts, Komisija/Polija, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 30. punkts, un 2021. gada 16. marts, Komisija/Ungārija, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 36. punkts).

- 32 Lai valsts nodokļu pasākumu kvalificētu par “selektīvu”, Komisijai vispirms jāidentificē atsaucē sistēma, proti, attiecīgajā dalībvalstī piemērojamais “parastais” nodokļu režīms, un tad jāpierāda, ka attiecīgais nodokļu pasākums ir atkāpe no šīs atsaucē sistēmas, jo ar to ievieš diferenciāciju starp subjektiem, kuri, ņemot vērā šīs sistēmas mērķi, ir salīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā. Tomēr pasākumi, ar ko ievieš diferenciāciju starp uzņēmumiem, kuri – no attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķa skatpunkta – ir salīdzināmā faktiskā un juridiskā situācijā, un kas tād *a priori* būtu uzskatāmi par selektīviem, neietilpst “valsts atbalsta” jēdzienā, ja attiecīgā dalībvalsts spēj pierādīt, ka šī diferenciācija ir attaisnota tādā ziņā, ka tā izriet no sistēmas, kurā šie pasākumi ietilpst, rakstura vai uzbūves (skat. spriedumus, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 57. un 58. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2022. gada 8. novembris, *Fiat Chrysler Finance Europe*/Komisija, C-885/19 P un C-898/19 P, EU:C:2022:859, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Šajā gadījumā prasītājas apstrīd pārbaudi, ko apstrīdētajā lēmumā Komisija veikusi saistībā ar diviem pirmajiem šī sprieduma 32. punktā izklāstītajiem posmiem.
- 34 Kā izriet no apstrīdētā lēmuma 66., 70. un 72. apsvēruma, Komisija secināja, pirmām kārtām, ka atsaucē sistēma nebija izstrādāta acīmredzami diskriminējoši un, otrām kārtām, ka nodokļa nepiemērošana dažu veidu uzņēmumiem vai uzņēmumiem, kuru kopējie parādi ir mazāki nekā likumprojektā noteiktais sliekšnis, nav atkāpe no atsaucē sistēmas, jo šie uzņēmumi, ņemot vērā nodokļa mērķi, nav tādā faktiskā un juridiskā situācijā, kas salīdzināma ar to banku iestāžu situāciju, kurām ir jāmaksā šis nodoklis.
- 35 Tādējādi jāpārbauda prasītāju argumenti, kas attiecas uz dažādiem nodokļa elementiem, kurus Komisija analizējusi apstrīdētajā lēmumā, vispirms nosakot valsts likumdevēja izvirzīto mērķi.

Par nodokļa mērķi

- 36 Prasītājas apgalvo, ka nodokļa mērķis ir neobjektīvs, jo attiecas uz “lielām kredītiestādēm”, lai gan finanšu krīzes gadījumā visas kredītiestādes var radīt netiešas izmaksas. Turklāt nodoklis attiecas uz dažiem uzņēmumiem tirgū, kurā ir vairāk nekā simts citu uzņēmumu. Tādējādi šie daži uzņēmumi sastopas ar būtisku nodokļu palielināšanos. Nodoklis ir izstrādāts tādā veidā, ka tikai daži uzņēmumi piedalās šo netiešo izmaksu finansēšanā. Tomēr ir skaidrs, ka arī uzņēmumi, kam nodoklis nav jāmaksā, rada netiešas izmaksas. Tātad paziņotais pasākums rada nepamatotu diskrimināciju, kam Komisijai būtu bijis jābūt acīmredzamai, ņemot vērā informāciju, kura bija tās rīcībā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu. Prasītāju ieskatā tas, ka no šī nodokļa gūtos ieņēmumus ir paredzēts izmantot valsts papildu izdevumiem, jo nodokļa mērķis nav radīt līdzekļus, kas paredzēti, lai kompensētu netiešās izmaksas nākotnē, liek vismaz šaubīties par nodokļa faktisko mērķi.
- 37 Turklāt prasītājas norāda – likumprojektā ir precizēts, ka nodokļa mērķis ir palielināt nodokļu lielām kredītiestādēm, kas finanšu krīzes gadījumā, iespējams, būs lielu netiešo izmaksu avots sabiedrībai. Prasītājas norāda, ka šo izmaksu sākotnējais avots ir grūtības saņemt kredītus no bankām finanšu krīzes laikā. Netiešās izmaksas, kas likumprojektā ir definētas neskaidri, būtībā ir

visas izmaksas, kuras valstij varētu būt jāsedz saimnieciskās darbības palēnināšanās gadījumā. Turklāt nodokļa mērķis ir nevis radīt līdzekļus, no kuriem paredzēts kompensēt netiešās izmaksas nākotnē, bet stiprināt valsts finanses, lai varētu uzņemties valsts papildu izdevumus.

- 38 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apstrīd prasītāju argumentāciju.
- 39 Šajā gadījumā, kā izriet no likumprojekta pamatojuma 5.1. punkta, nodokļa mērķis ir stiprināt valsts finanses, tās uzlabojot un valsts parādu saglabājot zemā līmenī, lai nodrošinātu rezervi nākotnes finanšu krīžu pārvaldībai. It īpaši tiek uzskatīts, ka, stiprinot valsts finanses, Zviedrijas Karaliste būs labāk sagatavojusies tikt galā ar izaicinājumiem un veikt pasākumus, kas vajadzīgi krīzes situācijā.
- 40 Likumprojektā turklāt ir precizēts, ka finanšu krīzes ir dārgas un var radīt netiešās izmaksas, ko rada ekonomikas cikla pagrimums un valsts finanšu stāvokļa pasliktināšanās. Tomēr visas kredītiestādes finanšu sistēmas darbībai nerada vienādu risku. Lielas kredītiestādes ir tik ļoti liela šīs sistēmas daļa, ka to saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā individuāli rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu, kā arī ekonomiku kopumā. Tādējādi vienas lielas kredītiestādes problēmas ātri var izplatīties visā banku sistēmā. It īpaši finanšu saistību savstarpēja atkarība veicina vienā finanšu sistēmas daļā radušās problēmas ātru izplatīšanos citās šīs sistēmas daļās, apdraudot tās stabilitāti. Mazas kredītiestādes, kuru lielums nav kritiski svarīgs finanšu sistēmai, neietekmē makroekonomikas attīstību tādā pašā mērā kā lielas iestādes. Tāpēc kredītiestādēm, kas, ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā, un makroekonomikas attīstību, finanšu krīzes gadījumā, kuras rašanās nevar tikt izslēgta, var radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai, ir jāmaksā nodoklis.
- 41 No šī likumprojekta pamatojuma izriet, ka nodokļa mērķis ir stiprināt valsts finanses, uzlabojot tās un saglabājot valsts parādu zemā līmenī, lai nodrošinātu rezervi nākotnes finanšu krīžu pārvaldībai, nodokļa samaksas pienākumu uzliekot lielām kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā – individuāli un ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā – rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, tādējādi radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 42 Šajā ziņā jānorāda, ka tiesas sēdē prasītājas atsaucās uz iespēju, ka visas kredītiestādes, kam nodoklis nav jāmaksā, ir lielu netiešo izmaksu sabiedrībai iemesls. Tomēr, pat ja šis arguments tiktu atzīts par pieņemamu, tas ir jānoraida. Pirmkārt, kā izriet no šī sprieduma 41. punkta, nodokļa jēdziens ir balstīts uz kredītiestāžu individuālajām īpašībām. Otrkārt, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 25. apsvēruma, kredītiestādēm, kas maksā nodokli, ir 90 % no kopējiem visu kredītiestāžu, kuras darbojas Zviedrijā, parādiem. Norādot tikai, ka šī procentuālā daļa varbūt nav pareiza, un šo apgalvojumu nepamatojot ar pierādījumiem, prasītājām nav izdevies pienācīgi apšaubīt konstatējumu, ka kredītiestādes, kas nemaksā nodokli, veido tikai 10 % no visu kredītiestāžu, kuras darbojas Zviedrijā, kopējiem parādiem. Tādējādi prasītājas nav pierādījušas, ka pat visu minēto kredītiestāžu, kas nemaksā nodokli, saistību neizpilde rada sistēmisku risku un ka tām ir ļoti negatīva ietekme uz finanšu sistēmu un uz ekonomiku kopumā, radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 43 Turklāt prasītājas nav apšaubījušas iespēju, ka tikai lielas kredītiestādes vien individuāli ar savu saistību neizpildi var radīt sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmēt finanšu sistēmu un ekonomiku kopumā, radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Apsvērumos par Zviedrijas Karalistes iestāšanās rakstu prasītājas apstrīd šo konstatējumu, nepamatojot savu nostāju, bet

vienlaikus atzīstot, ka iespējamību, ka banka varētu radīt netiešas izmaksas, rada divi neatkarīgi faktori, proti, pirmām kārtām, iespējamība, ka šī banka bankrotē un, otrām kārtām, šīs bankas bankrota radītās sekas.

Par atsaucēs sistēmu

- 44 Prasītājas norāda, ka Komisijas rīcībā bija pierādījumi, kam būtu bijis jārada šaubas par atsaucēs sistēmas elementu saderību ar nodokļa mērķi. Prasītājas apgalvo, ka Komisija, šķiet, atsaucēs sistēmu ir noteikusi, pamatojoties uz pārāk plašu dalībvalstīm piešķirtās nodokļu suverenitātes interpretāciju.
- 45 Komisija apstrīd prasītāju argumentāciju.
- 46 Šajā ziņā jāatgādina – ja attiecīgais nodokļu pasākums nav nošķirams no attiecīgās dalībvalsts vispārējās nodokļu sistēmas, jāatsaucas uz šo sistēmu. Turpretim, ja izrādās, ka šāds pasākums ir skaidri nodalāms no minētās vispārējās sistēmas, nevar izslēgt, ka vērā ņemamā atsaucēs sistēma ir šaurāka par šo vispārējo sistēmu vai pat ka tā sakrīt ar pašu pasākumu, ja tas ir noteikts ar normu, kurai piemīt autonoma juridiska loģika, un ārpus šī pasākuma nav iespējams identificēt saskaņīgu normatīvo kopumu (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *World Duty Free Group* un Spānija/Komisija, C-51/19 P un C-64/19 P, EU:C:2021:793, 63. punkts). Tādējādi pasākums var veidot pats savu atsaucēs punktu, ja ar to ievieš skaidri norobežojamu nodokļu režīmu, kam ir īpaši mērķi un kas atšķiras no jebkura cita attiecīgajā dalībvalstī piemērotā nodokļu režīma (spriedums, 2018. gada 15. novembris, *World Duty Free Group*/Komisija, T-219/10 RENV, EU:T:2018:784, 127. punkts).
- 47 Šajā gadījumā Komisija atsaucēs sistēmu ir definējusi kā tādu, kas attiecas tikai uz nodokli, un prasītājas to principā neapstrīd.
- 48 Jānorāda, ka atsaucēs sistēmu vai “normālo” nodokļu režīmu selektivitātes nosacījuma analīzes mērķiem principā veido nodokļa raksturīgās iezīmes. Taču nav izslēgts, ka šīs iezīmes var atklāt acīmredzami diskriminējošu elementu – taču tas ir jāpierāda prasītājam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 16. marts, Komisija/Polija, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 42. punkts, un 2021. gada 16. marts, Komisija/Ungārija, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 48. punkts). Tomēr šīs lietas kontekstā, runājot par Komisijas atteikšanos sākt formālu izmeklēšanas procedūru, prasītājam jāpierāda, ka pastāv nopietnas grūtības, ar kurām Komisija ir sastapusies, pārbaudot selektivitātes nosacījumu, kas vienīgais aplūkots šajā lietā.
- 49 Šajā kontekstā jāprecizē – lai novērtētu, vai nodokļa iezīmes atklāj acīmredzami diskriminējošu elementu, jānoskaidro, vai nodokļu uzlikšanas kritēriju izvēle, kas ir labvēlīga dažām kredītiestādēm, nav savienojama ar šī nodokļa mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 16. marts, Komisija/Polija, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 43. punkts, un 2021. gada 16. marts, Komisija/Ungārija, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 49. punkts).
- 50 Šajā ziņā ārpus jomām, kurās Savienības nodokļu tiesības ir saskaņotas, katra nodokļa raksturīgo iezīmju noteikšana ir attiecīgās dalībvalsts ziņā, īstenojot savu kompetenci tiešo nodokļu jomā un ievērojot savu autonomiju nodokļu jomā un Savienības tiesības, kas principā nosaka atsaucēs sistēmu vai “parasto” nodokļu režīmu, kurš jāņem par pamatu, lai analizētu selektivitātes nosacījumu. Tas konkrēti attiecas ne tikai uz nodokļa likmes izvēli, bet arī uz nodokļa bāzes, nodokļa iekasējamības gadījuma, nodokļu bāzes slietkšņa un aprēķināšanas kārtības noteikšanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 16. marts, Komisija/Polija, C-562/19 P, EU:C:2021:201,

38. un 39. punkts, un 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-236/16 un C-237/16, EU:C:2018:291, 43. punkts). Turklāt neatkarīgi no tā, vai nodokļa likme ir vienota vai progresīva, atskaitāmā summa tāpat kā nodokļa maksātāju kopums ir daļa no nodokļa piemērošanas tiesību sistēmas būtiskajām raksturiezīmēm (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 16. maijs, Polija/Komisija, T-836/16 un T-624/17, EU:T:2019:338, 65. punkts, un 2019. gada 27. jūnijs, Ungārija/Komisija, T-20/17, EU:T:2019:448, 80. punkts).

- 51 Tādējādi jāņem vērā – tā kā nav Savienības tiesiskā regulējuma, dalībvalstīm ir nodokļu kompetence noteikt nodokļu bāzes un sadalīt nodokļu maksājumus atkarībā no dažādiem ražošanas faktoriem un dažādām tautsaimniecības nozarēm (spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 50. punkts).
- 52 Prasītāju ieskatā nodokļa parametri nav acīmredzami saderīgi ar tā mērķi, kam, ņemot vērā Komisijas rīcībā esošo informāciju, būtu bijis jārada šaubas par nodokļa kvalificēšanu par atbalstu.
- 53 It īpaši tās norāda uz, pirmkārt, aprēķina bāzi, kas balstīta uz kredītiestādes parādiem, otrkārt, nodokļa maksātājiem, treškārt, nodokļa robežvērtību un, ceturtkārt, konsolidācijas mehānismu, aprēķinot robežvērtību un nodokļa bāzi.

Par aprēķina bāzi, kas balstīta uz kredītiestādes parādiem

- 54 Prasītāju ieskatā parādi – pretēji aktīviem – nav saistīti ar riskiem. Tas pats attiecas uz kredītiestāžu lielumu, kā to apstiprina dažas valsts iestādes un ekonomikas literatūra un kredītreitingi, kas piešķirti lielām Zviedrijas kredītiestādēm. Turklāt netiešas izmaksas vai šādu izmaksu rašanās risks nav tieši proporcionāli kredītiestādes parādiem, un tas Komisijai tika darīts zināms. Protams, veicot nodokļa iepriekšēju pārbaudi, Komisija nevar izvēlēties vispiemērotāko rādītāju, lai novērtētu netiešo izmaksu rašanās risku. Tomēr Komisijai jānosaka, vai Zviedrijas Karalistes izvēlēta nodokļa bāze atsaucēs sistēmā ieviesa acīmredzami diskriminējošu parametru. Turklāt prasītājas apgalvo, ka pretēji tam, kas prasīts nesenojā judikatūrā par nodokļu pasākumiem un selektivitāti, paziņotais pasākums vai nu noteica lielu nodokļu slogu visai uzņēmumu nodokļu bāzei kopumā, vai arī tas nenoteica pilnīgi nekādu nodokļu slogu.
- 55 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apstrīd prasītāju argumentāciju.
- 56 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka kredītiestādes parādu apjoms ir viena no norādēm par tās lielumu kopumā, tās nozīmīgumu un risku, ko tās saistību neizpilde varētu radīt makroekonomikas situācijai Zviedrijā. Tādējādi Komisijas ieskatā šis kritērijs bija saderīgs ar nodokļa mērķi un neatklāja nevienu acīmredzami diskriminējošu elementu.
- 57 Šajā ziņā jānorāda, ka Savienības tiesībām nav pretrunā tas, ka neprogresīva aplikšana ar nodokli ir balstīta uz kredītiestāžu parādu kopējo summu. Tam, ka pastāv atbilstošāks vai precīzāks rādītājs nekā kredītiestāžu parādu kopējā summa, nav nozīmes valsts atbalsta jomā, jo Savienības tiesību mērķis šajā jomā ir vienīgi novērst tādas selektīvas priekšrocības, kuras atsevišķi uzņēmumi varētu saņemt par sliktu citiem salīdzināmā situācijā esošiem uzņēmumiem (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumus, 2021. gada 16. marts, Komisija/Polija, C-562/19 P, EU:C:2021:201, 41. punkts, un 2021. gada 16. marts, Komisija/Ungārija, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 47. punkts). Tas pats attiecas uz ekonomiskas dubultas aplikšanas ar nodokļiem iespējamu esamību saistībā ar to, ka ar nodokļiem vienlaikus aplik gan apgrozījumu, gan peļņu.

- 58 Jānorāda arī, kā minēts šī sprieduma 40. un 41.punktā, ka nodoklis paredz nevis novērst vai mazināt riskus, ko rada kredītiestādes, bet stiprināt valsts finanses, lai nodrošinātu rezervi nākotnes finanšu krīžu pārvaldībai, liekot maksāt nodokli lielām kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā – individuāli un ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā – rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, tādējādi radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 59 Turklāt it īpaši finanšu saistību savstarpējas atkarības gadījumā, kā minēts šī sprieduma 40. punktā, jo lielāki parādi, jo lielāks finanšu sistēmai radītais risks, tā kā saistību neizpildes gadījumā attiecīgā kredītiestāde var nebūt spējīga segt savus lielos parādus, kas tādējādi rada risku izraisīt tās kreditoru saistību neizpildi un tāpēc lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. No tā izriet, ka tāds uz parāda līmeni balstīts kritērijs kā tas, kas noteikts valsts tiesību aktos šajā lietā, lai nošķirtu kredītiestādes atkarībā no tā, vai to ietekme uz finanšu sistēmu ir lielāka vai mazāka, ir saderīgs ar izvirzīto mērķi (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 53. punkts).
- 60 No tā izriet, ka valsts likumdevējs neuzskatīja, ka lielu kredītiestāžu parādu dēļ tās ir pakļautas lielākam riskam, bet tieši pretēji tas koncentrējās uz jautājumu, vai kredītiestādes saistību neizpilde, tiklīdz tā ir notikusi, atsevišķi var radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 61 No tā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Komisijai būtu bijis jābūt nopietnām grūtībām, vērtējot nodokļa bāzi.

Par nodokļa maksātājiem

- 62 Papildus deviņu iestāžu, kam jāmaksā nodoklis, nevienabīgumam prasītājas atsauca uz to, ka nav saistības starp šo iestāžu sarakstu un to sarakstu, kurā norādītas sistēmiski nozīmīgas iestādes, ko *Riksgäldskontoret* (Valsts parāda iestāde, Zviedrija) identificējusi Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un neregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.) dēļ, jo šajā pēdējā sarakstā ir iekļautas tikai sešas no deviņām kredītiestādēm, kurām jāmaksā nodoklis, un Komisija nav sniegusi paskaidrojumu šajā ziņā. Turklāt viena no kredītiestādēm, kam ir jāmaksā nodoklis, piešķir aizdevumus tikai Zviedrijas pašvaldībām un tādējādi nerada nekādas netiešās izmaksas.
- 63 Šajā ziņā prasītājas norāda, ka atbilstoši Direktīvai 2014/59 bankas veic iemaksas neregulējuma fondā un ka no deviņām bankām, kuras Valsts parāda iestāde identificējusi kā sistēmiski nozīmīgas, un tas nozīmē daudz lielākas iemaksas minētajā fondā un stingrāku prasību izpildi, tikai sešām bija jāmaksā nodoklis. Turklāt šo lielāko iemaksu un stingrāko prasību dēļ sistēmiski nozīmīgas iestādes ir daudz noturīgākas un ir mazāka varbūtība, ka tās radīs netiešās izmaksas.
- 64 Prasītājas atsauca arī uz to, ka pastāv kredītiestāžu finanšu stabilitātes nodrošināšanas mehānismi, it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.).

- 65 Šos mehānismus papildina, pirmkārt, tas, ka Zviedrijas Karaliste ir izvēlējusies stingrākas prasības nekā Savienības tiesību aktos noteiktās, un, otrkārt, privāto noguldītāju bankas noguldījumu 100 000 EUR apmērā garantiju mehānisms saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (OV 2014, L 173, 149. lpp.). Turklāt 2021. gadā Eiropas Banku iestādes (EBI) veiktajos spriedzes testos piecas Zviedrijas bankas, kas piedalījās šajos testos, ieguva izcilus rezultātus.
- 66 Prasītājas turklāt uzsvāru liek uz valsts finanšu nozares konkurētspējas vidi. Tās uzskata, ka šis aspekts ir būtisks, lai saprastu saikni starp uzņēmumiem, kam ir jāmaksā nodoklis, un risku radīt netiešās izmaksas atkarībā no to tirgus daļām dažādās finanšu nozarēs. Visām bankām, kas maksā nodokli, nav lielas tirgus daļas visos konkrētajos tirgos. Turklāt prasītāju ieskatā, ja bankas konkurē vienā un tajā pašā tirgū un dažām tiek piemērots nodoklis, bet dažas selektīvi no tā ir atbrīvotas, tas ietekmē un maina konkurenci tirgū, un norāda uz diskrimināciju.
- 67 Prasītājas piebilst, ka Zviedrijas finanšu nozare ietver daudz dažādu uzņēmumu, kas darbojas vienā vai vairākos tirgus segmentos un kas konkurē ar kredītiestādēm, kurām ir jāmaksā nodoklis.
- 68 Prasītāju ieskatā prasību nenoteikšana šīm citām finanšu iestādēm var radīt papildu draudus finanšu stabilitātei un netiešo izmaksu papildu risku valstij. Prasītājas norāda arī uz hipotekāro fondu nozīmīgumu mājsaimniecībām sniegto hipotekāro aizdevumu nozarē.
- 69 Prasītājas secina: tā kā visas kredītiestādes ir netiešo izmaksu avots, kredītiestādes nodokļa maksāšanas nolūkā nav jānošķir.
- 70 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apstrīd prasītāju argumentāciju.
- 71 Apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka nodokļa maksātājas bija lielās kredītiestādes, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā finanšu krīzes gadījumā individuāli varēja radīt lielas netiešās izmaksas Zviedrijas sabiedrībai. Komisijas ieskatā lielas kredītiestādes varētu būt sistēmiski nozīmīgas, tām varētu būt ietekme un iedarbība uz tirgu un to lielums ir kritisks reālajai ekonomikai. Komisija piebilda, kā norādījusi arī Zviedrijas Karaliste, ka mazas kredītiestādes makroekonomikas attīstību varētu ietekmēt citādi nekā lielas kredītiestādes.
- 72 Turklāt citas finanšu iestādes esot pakļautas atšķirīgam un parasti mazāk stingram regulējumam, un tas norāda, ka tām ir mazāka spēja radīt sistēmiskus riskus un netiešās izmaksas. Runājot par hipotekārajiem fondiem, kam Komisijas ieskatā katrā ziņā pieder neliela hipotekāro aizdevumu tirgus daļa, tā uzskatīja, ka šie fondi nav iesaistīti dažās darbībās, piemēram, noguldījumu pieņemšanā vai aizdevumu piešķiršanā nefinanšu sabiedrībām, vēl jo vairāk tāpēc, ka tie atšķiras no kredītiestādēm to darbības ziņā un iekļaujas atšķirīgā regulējumā.
- 73 Šajā gadījumā, pirmām kārtām, jānorāda prasītāju arguments, ka nav ideālas saistības starp to sistēmiski nozīmīgo uzņēmumu sarakstu, ko identificējusi Valsts parāda iestāde, un to kredītiestāžu sarakstu, kurām ir jāmaksā nodoklis. Kā apstiprina prasītājas, Valsts parāda iestāde ir Zviedrijas neregulējuma iestāde Direktīvas 2014/59 izpratnē. Turklāt tiesas sēdē prasītājas būtībā apstiprināja, ka to sistēmiski nozīmīgo uzņēmumu saraksts, ko identificējusi Valsts parāda iestāde, nav izstrādāts, pamatojoties uz īpašiem kritērijiem, un ka tādējādi runa nav par vieniem un tiem pašiem kritērijiem, kuri izmantoti, lai izstrādātu to kredītiestāžu sarakstu, kam ir jāmaksā nodoklis.

- 74 Turklāt, kā apstiprina prasītājas, ar Direktīvu 2014/59, kā arī ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), ieviestā režīma mērķis ir līdz minimumam samazināt lielas tiešās izmaksas sabiedrībai, it īpaši šo iestāžu saistību neizpildes gadījumā, nevis netiešās izmaksas. Prasītājas tomēr precizē, ka ir mazāka varbūtība, ka uzņēmumi, kam ir piemērojami visstingrākie šī režīma noteikumi, radīs netiešās izmaksas, jo ir mazāka varbūtība, ka tie nepildīs saistības. Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 60. punkta, nodoklis neattiecas uz kredītiestādēm, kas rada lielāku saistību neizpildes risku, bet tas attiecas uz kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde, tiklīdz tā ir notikusi, individuāli var radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 75 Tas pats secinājums jāizdara attiecībā uz Regulu Nr. 575/2013, Direktīvu 2014/49 un spriedzes testiem, ko 2021. gadā veikusi EBI. No vienas puses, prasības par pašu līdzekļiem un bankas noguldījumu garantiju mehānisms paredz novērst tiešās izmaksas, izvairoties no tā, ka kredītiestādes nepilda saistības un ka noguldītāji – fiziskas personas zaudē savus noguldījumus. No otras puses, spriedzes testi attiecas uz kredītiestādes risku nepildīt saistības. Nodoklis neparedz nedz novērst iespējamu bankas iestāžu saistību neizpildi, nedz novērst tiešās izmaksas, bet paredz ņemt vērā netiešās izmaksas, ko izraisījusi iespējama kredītiestāžu, kurām ir jāmaksā nodoklis, saistību neizpilde.
- 76 Otrām kārtām, runājot par valsts finanšu nozares konkurētspējas vidi, kas prasītāju ieskatā ir nozīmīga, lai saprastu saikni starp uzņēmumiem, kuriem ir jāmaksā nodoklis, un risku radīt netiešās izmaksas atkarībā no to tirgus daļām dažādās finanšu nozarēs, pirmkārt, pietiek konstatēt, ka nodokļa iekasējamības gadījums ir nevis tirgus daļas, kas pieder nodokļa maksātājiem, bet to parādu līmenis. Atbilstoši šī sprieduma 50. punktā minētajai judikatūrai Zviedrijas Karalistei bija tiesības, istenojot pašai savu kompetenci tiešo nodokļu jomā un ievērojot savu nodokļu autonomiju un Savienības tiesības, noteikt nodokļa iekasējamības gadījumu un šī nodokļa bāzi.
- 77 Otrkārt, prasītājas neapgalvo, ka citiem uzņēmumiem, kas darbojas vienā vai vairākos tirgus segmentos un kas konkurē ar kredītiestādēm, kurām ir jāmaksā nodoklis, ir parādi, kuri pārsniedz 150 miljardus SEK. Tās tikai apgalvo, ka šie uzņēmumi konkurē ar kredītiestādēm, kurām ir jāmaksā nodoklis, nepaskaidrojot, kādā veidā to saistību neizpilde varētu individuāli radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 78 Treškārt, runājot par argumentu, ka prasību nenoteikšana citām finanšu iestādēm varētu būt papildu draudi finanšu stabilitātei un netiešo izmaksu papildu riski valstij, pietiek konstatēt, ka sava argumenta pamatojumam prasītājas nesniedz paskaidrojumus, kas ļautu secināt, ka pastāv jebkādi draudi finanšu stabilitātei, tāpēc šo argumentu var noraidīt kā nepamatotu.
- 79 Ceturtkārt, runājot par argumentu, ka viena no kredītiestādēm, kurām ir jāmaksā nodoklis, aizdevumus izsniedz tikai Zviedrijas pašvaldībām un tādējādi nav nekādu netiešo izmaksu avots, jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru atbalsta shēmas gadījumā Komisija var izpētīt tikai attiecīgās shēmas vispārīgās raksturiezīmes un tai nav jāpārbauda katrs konkrētais šīs shēmas piemērošanas gadījums. Tātad Komisijai lēmumā par šādu shēmu nav pienākuma analizēt atbalstu, kas atbilstoši šādai shēmai ir piešķirts katrā individuālā gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 28. jūlijs, *Diputación Foral de Vizcaya u.c./Komisija*, no C-471/09 P līdz C-473/09 P, nav publicēts, EU:C:2011:521, 98. un 99. punkts, un 2019. gada 30. aprīlis, *UPF/Komisija*, T-747/17,

EU:T:2019:271, 60. punkts). Turklāt tiesas sēdē prasītājas neapstrīdēja Komisijas un Zviedrijas Karalistes argumentus, saskaņā ar kuriem minētā kredītiestāde nebija pilnībā izslēgta no jebkāda saistību neizpildes riska.

- 80 Piektkārt, runājot par argumentu, ka visas kredītiestādes ir netiešo izmaksu avots, jāatgādina, kā norādīts šī sprieduma 41. punktā, ka Zviedrijas nodokļu tiesību aktu mērķis bija uzlikt nodokli kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā – individuāli un ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā – rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, tādējādi radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Tāpēc, pat ja visas kredītiestādes var būt atsevišķu netiešo izmaksu avots, proti, tās var sekmēt šo izmaksu rašanos, no tā neizriet, ka saistību neizpildes gadījumā visas kredītiestādes var izraisīt minētās sekas. Turklāt nevar apstrīdēt, ka ietekme uz kredītiestāžu finanšu sistēmu lielā mērā ir atkarīga no to lieluma un no to parādu līmeņa, kā norādīts šī sprieduma 59. punktā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-233/16, EU:C:2018:280, 53. punkts). Turklāt tiesas sēdē prasītājas atzina, ka vislielākās kredītiestādes rada vislielākās netiešās izmaksas.
- 81 Visbeidzot, kā izriet no šī sprieduma 42. un 43. punkta, pirmām kārtām, prasītājas nav apšaubījušas tikai lielo kredītiestāžu vien spēju individuāli ar saistību neizpildi radīt sistēmisku risku, ļoti negatīvi ietekmēt finanšu sistēmu un ekonomiku kopumā un radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Otrām kārtām, tās nav pierādījušas, ka pat visu iestāžu, kam nav jāmaksā nodoklis, saistību neizpildei būtu tādas pašas sekas.
- 82 Tādējādi prasītājas nav pierādījušas, ka Komisijai bija jābūt nopietnām grūtībām vērtēt nodokļa maksātājus.

Par nodokļa piemērošanas robežvērtību

- 83 Prasītājas apgalvo, ka finanšu krīzes gadījumā visas kredītiestādes rada netiešās izmaksas sabiedrībai. Turklāt likumprojektā Zviedrijas valdība nav pierādījusi, ka saistītie riski iestājas tikai tad, ja ir pārsniegta nodokļa piemērošanas robežvērtība. Tādējādi lielās bankas segtu visas netiešās izmaksas, ko tās ir radījušas, bet to konkurentes selektīvi būtu atbrīvotas no jebkādu to radīto izmaksu segšanas.
- 84 Turklāt nodoklis nav speciālais nodoklis, jo tam ir tīri fiskāls mērķis palielināt nodokļu ieņēmumus, necenšoties ietekmēt nodokļu maksātāju rīcību.
- 85 Prasītājas piebilst – ja uzņēmums sasniedz nodokļa robežvērtību, nodoklis tiks pieprasīts, pamatojoties uz visiem parādiem, kas ņemti vērā minētās robežvērtības aprēķinā. Turklāt nodokļa robežvērtība nevar tikt pielīdzināta progresīvai nodokļa likmei.
- 86 Tās apstrīd arī Komisijas analīzi un to, kā Komisija interpretējusi 2018. gada 26. aprīļa spriedumu *ANGED* (C-233/16, EU:C:2018:280), uz kuru Komisija ir balstījies apstrīdētajā lēmumā. Pirmkārt, runa bija par situāciju, kas atšķiras no šajā lietā aplūkotās, un, otrkārt, minētajā lietā aplūkotā nodokļa piemērošanas robežvērtība tika piemērota atšķirīgi, jo minētais nodoklis uzliktis tikai daļai, kas pārsniedza robežvērtību, taču šajā lietā tas tā nav.
- 87 Komisija, ko atbalsta Zviedrijas Karaliste, apstrīd prasītāju argumentāciju.

- 88 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka robežvērtība 150 miljardi SEK nav acīmredzami diskriminējošs elements un ir Zviedrijas Karalistes suverenitātes īstenošanas leģitīma izpausme. Turklāt šīs robežvērtības piemērošana nodrošina, ka nodokļa maksātāji veido 90 % no visu Zviedrijas kredītiestāžu, tostarp ārvalstu kredītiestāžu Zviedrijas filiāļu, kopējās kopsavilkuma bilances.
- 89 Šajā ziņā saskaņā ar judikatūru pastāv nodokļi, kuru būtība netraucē tiem paredzēt pielāgošanas noteikumus, kas var sniegties līdz pat atbrīvojumam no nodokļa, tomēr minētajiem noteikumiem neizraisot selektīvu priekšrocību piešķiršanu. Īpašie noteikumi, kuri paredzēti noteikumiem uzņēmumiem to īpašās situācijas dēļ un atbilstoši kuriem tiem ir veicami pielāgojumi, vai pat atbrīvojumi no nodokļa, nav uzskatāmi par selektīvu priekšrocību, ja šie noteikumi nav pretrunā attiecīgā nodokļa mērķim (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 16. maijs, Polija/Komisija, T-836/16 un T-624/17, EU:T:2019:338, 89. punkts, un 2019. gada 27. jūnijs 2019, Ungārija/Komisija, T-20/17, EU:T:2019:448, 101. punkts).
- 90 Turklāt jānorāda, ka nodokļa uzlikšanas robežvērtības līmeņa un nodokļa bāzes aprēķināšanas kārtības noteikšanai ir piemērojama valsts likumdevēja rīcības brīvība un tā turklāt ir balstīta uz tehniskiem un sarežģītiem vērtējumiem, attiecībā uz kuriem Savienības tiesa var īstenot tikai ierobežotu tiesas pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *ANGED*, C-236/16 un C-237/16, EU:C:2018:291, 43. punkts).
- 91 No šīs judikatūras izriet, ka Zviedrijas Karalistei nevar liegt, pirmām kārtām, ieviest nodokli, kam ir noteikta robežvērtība, un, otrām kārtām, noteikt modulācijas rīku, kurš var būt pat to kredītiestāžu atbrīvojums no nodokļa, kas nav sasniegušas minēto robežvērtību, ar nosacījumu, ka šie elementi nav pretrunā nodokļa mērķim.
- 92 Tādējādi jāpārbauda, vai minētā robežvērtība nav pretrunā nodokļa mērķim vai nav acīmredzami diskriminējoša.
- 93 Šajā ziņā, pirmkārt, runājot par argumentu, ka finanšu krīzes gadījumā visas kredītiestādes rada netiešās izmaksas sabiedrībai, jāatgādina, ka šajā gadījumā, kā norādīts šī sprieduma 41. punktā, nodokļa mērķis ir stiprināt valsts finanses, uzlabojot tās un saglabājot valsts parādu zemā līmenī, lai nodrošinātu rezervi nākotnes finanšu krīžu pārvaldībai, uzliekot maksāt nodokli lielām kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā – individuāli un ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā – rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, tādējādi radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Zviedrijas Karaliste uzskata, ka kredītiestādes, kuras parādi pārsniedz 150 miljardu SEK robežvērtību, saistību neizpilde rada šādus riskus un lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Prasītājas neapšaubā šo valsts likumdevēja konstatējumu un, kā norādīts šī sprieduma 43. punktā, neapgalvo, ka kredītiestādes, kuras parādi nepārsniedz minēto robežvērtību, saistību neizpilde varētu izraisīt tādas pašas sekas. Turklāt, kā norādīts šī sprieduma 59. punktā, it īpaši finanšu saistību savstarpējas atkarības kontekstā, jo lielāks ir parādsaistību līmenis, jo lielāks ir finanšu sistēmai radītais risks, jo saistību neizpildes gadījumā attiecīgā kredītiestāde var nebūt spējīga segt savus lielos parādus, kas tādējādi rada risku izraisīt tās kreditoru saistību neizpildi un tāpēc sistēmisku risku.
- 94 Otrkārt, runājot par argumentu, ka nodoklis nav speciālais nodoklis un ar to nav paredzēts ietekmēt nodokļa maksātāju rīcību, prasītājas nav paskaidrojušas, kādēļ būtu vajadzīgs, lai nodokļa mērķis būtu ietekmēt nodokļa maksātāju rīcību. Kā izriet no nodokļa mērķa, nodoklis paredzēts, lai stiprinātu valsts finanses, uzlabojot tās un saglabājot valsts parādu zemā līmenī, lai

nodrošinātu rezervi nākotnes finanšu krīžu pārvaldībai. Likumprojektā nav minēts neviens cits īpašs mērķis, piemēram, nodokļu maksātāju rīcības ietekme. Tādējādi šim argumentam nevar piekrist, jo nodokļa mērķis ir nevis novērst, ka kredītiestādes, kam jāmaksā šis nodoklis, uzņemas risku, vai novērst to saistību neizpildi, bet nodrošināt valsts līdzekļu pienācīgu pārvaldību vienas no šīm iestādēm saistību neizpildes gadījumā.

- 95 Tāpat arī tas, ka ieņēmumus no nodokļa ieskaita valsts budžetā, ir saderīgi ar šī sprieduma 94. punktā minēto mērķi.
- 96 Turklāt, pirmām kārtām, kā izriet no lietas materiāliem un kā prasītājas to apstiprināja tiesas sēdē, nav tādu kredītiestāžu, kurām nav jāmaksā nodoklis un kuru parādu līmenis gandrīz sasniedz 150 miljardu SEK robežvērtību.
- 97 Otrām kārtām, prasītājām to neapstrīdot (skat. šī sprieduma 42. punktu), no apstrīdētā lēmuma izriet, ka šīs robežvērtības piemērošana nodrošina, ka nodokļa maksātāji ir 90 % no visu kredītiestāžu kopējā kopsavilkuma budžeta Zviedrijā.
- 98 No tā izriet, ka prasītājas nav izvirzījušas argumentus, kas 150 miljardu SEK robežvērtību ļauj uzskatīt par acīmredzami neatbilstošu nodokļa mērķiem. Tās nav arī norādījušas, kāds cits līmenis būtu atbilstošs šai robežvērtībai. Šķiet, ka tās apstrīd pašu robežvērtības esamību. Tomēr saskaņā ar šī sprieduma 89. un 90. punktā minēto judikatūra tas, ka valsts likumdevējs ir ieviesis robežvērtības, pats par sevi nav pretrunā Savienības tiesībām.
- 99 No tā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Komisijai bija jāstopas ar nopietnām grūtībām, vērtējot nodokļa piemērošanas robežvērtību.

Par konsolidācijas mehānismu

- 100 Prasītājas apstrīd to konsolidācijas mehānismu attiecībā uz situācijām grupas iekšienē, kas izvēlēts, lai aprēķinātu robežvērtību un nodokļa bāzi, jo robežvērtības aprēķinā ņem vērā valsts kredītiestāžu un pārrobežu filiāļu parādus grupas iekšienē. Nav tiešas saiknes starp netiešajām izmaksām Zviedrijā un parādiem, kas attiecināmi uz kādu Zviedrijas kredītiestādes ārvalstu filiāli, lai gan šo filiāļu parādi ir būtiska kopējās nodokļa bāzes daļa.
- 101 Turklāt, runājot par netiešajām izmaksām, Zviedrijas kredītiestāžu ārvalstu meitasuzņēmumi un šo kredītiestāžu ārvalstu filiāles ir līdzīgā situācijā. Abas šīs situācijas tiek aplūkotas atšķirīgi, jo tikai Zviedrijas kredītiestāžu ārvalstu filiāļu parādus iekļauj nodokļa bāzē. Turklāt asimetriski attieksmei pret Zviedrijas kredītiestāžu ārvalstu filiālēm, kuru parādus ņem vērā nodokļa aprēķinā, minētajā aprēķinā ņem vērā arī Zviedrijā esošo ārvalstu kredītiestāžu filiāļu parādus.
- 102 Komisija apstrīd prasītāju argumentāciju.
- 103 Šajā ziņā vispirms jānorāda, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 59. apsvēruma, prasītājām to neapstrīdot, ka Zviedrijas kredītiestādes filiālei nav neatkarīgas juridiskas personas statusa salīdzinājumā ar iestādi, no kuras tā ir atkarīga, un uz to attiecas tā pati licence, pretnostatot tās meitasuzņēmumiem, kas ir atsevišķas juridiskas struktūras. Tādējādi visas meitasuzņēmuma finanšu saistības ir tās Zviedrijas kredītiestādes saistības, no kuras tas ir atkarīgs, un šī meitasuzņēmuma krīze ietekmē tā mātesuzņēmumu, radot netiešās izmaksas ne tikai to

reģistrācijas valstī, bet arī Zviedrijā. Tāpēc nevar uzskatīt, ka Komisijai bija jābūt šaubām par šo mehānismu, ciktāl Zviedrijas kredītiestādes filiāles ir piesaistītas tai un tādējādi to saistību neizpilde radītu sekas arī Zviedrijā.

- 104 To pašu iemeslu dēļ jānoraida arguments, ka Zviedrijas kredītiestādes ārvalstu meitasuzņēmumi un ārvalstu filiāles ir līdzīgā situācijā, jo, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 60. apsvērumā, atšķirībā no filiālēm meitasuzņēmumi ir juridiskas struktūras, kas ir nošķirtas no to mātesuzņēmumiem un darbojas ar atsevišķu licenci, kuru izsniegusi to reģistrācijas valsts.
- 105 Visbeidzot prasītājas nav pierādījušas, ka pastāv asimetrija starp attieksmi pret Zviedrijas kredītiestādes ārvalstu filiāļu parādiem un Zviedrijā esošo ārvalstu kredītiestāžu meitasuzņēmumu parādiem. Apstrīdētā lēmuma 61. apsvērumā Komisija ir norādījusi, ka Zviedrijā reģistrētās ārvalstu kredītiestāžu filiāles var radīt netiešās izmaksas gan Zviedrijā, gan valstī, kurā atrodas mātesuzņēmums. Tāpēc šis apstāklis nerada nekādu asimetriju, jo Zviedrijas kredītiestādes ārvalstu filiāļu parādus ņem vērā Zviedrijā, un tas attiecīgā gadījumā neliedz, iespējams, ņemt vērā šos parādus arī to meitasuzņēmuma reģistrācijas valstī.
- 106 Tādējādi prasītājas nav pierādījušas, ka konsolidācijas mehānisms ir acīmredzami diskriminējošs elements un ka tāpēc Komisijai bija jāastopas ar nopietnām grūtībām veikt vērtējumu šajā ziņā.

Par atkāpi no atsaucēs sistēmas

- 107 Prasītājas uzsver – ja Vispārējai tiesai būtu jāatzīst apstrīdētajā lēmumā definētā atsaucēs sistēma, to argumenti par šo sistēmu veidojošajiem elementiem paliktu spēkā attiecībā uz atkāpēm no šīs sistēmas.
- 108 Turklāt, runājot par to, vai pastāv atkāpe saistībā ar attieksmi pret kredītiestādēm, kuru parādi nepārsniedz 150 miljardu SEK robežvērtību, prasītājas apgalvo, ka to kredītiestāžu darbība, kuru parādi nepārsniedz robežvērtību, nenozīmē, ka valsts nav pakļauta to radītajām netiešajām izmaksām finanšu krīzes gadījumā. Atšķirība starp šīm kredītiestādēm un tām, kuru parādi pārsniedz minēto robežvērtību, ir saistīta nevis ar valstij pastāvošo risku esamību, bet ar to apmēru. Tādējādi pastāv atkāpe no atsaucēs sistēmas, jo acīmredzami pastāv diskriminācija starp uzņēmumiem, kas ir juridiski un faktiski salīdzināmā situācijā. Turklāt, no juridiskā viedokļa, kredītiestādēm, kuru parādi ir lielāki nekā minētā robežvērtība, un tām, kuru parādi ir mazāki nekā šī vērtība, nav uzlikti acīmredzami atšķirīgi atbilstības, uzskaites un nodokļu pienākumi, kas būs balstīti uz viena veida un viena līmeņa parādu robežvērtību.
- 109 Turklāt nodoklis ir vispārīga iemaksa valsts ieņēmumos, to var izmantot dažādiem mērķiem un tā reālais mērķis ir stiprināt valsts finanses, lielām kredītiestādēm veicot iemaksas. Tādējādi prasītāju ieskatā nebija pamatota iemesla ieviest diferenciaciju starp konkrētas nozares uzņēmumiem, jo nodokļa mērķis bija vispārīgs. Turklāt valdībai bija jāpiedāvā no nodokļa iegūtos līdzekļus rezervēt nākotnes finanšu krīzēm.
- 110 Runājot par atkāpju esamību saistībā ar attieksmi pret citām finanšu iestādēm, prasītājas atsaucas uz šī sprieduma 68. punktā atgādinātajiem argumentiem.
- 111 Tāpēc prasītāju ieskatā nodoklis *a priori* ir selektīvs un Komisijai bija jāsak formāla izmeklēšanas procedūra.
- 112 Komisija apstrīd prasītāju argumentāciju.

- 113 Apstrīdētajā lēmumā, pirmkārt, Komisija uzskatīja, ka nodoklis nav atkāpe no atsaucēs sistēmas, ņemot vērā attieksmi pret citām finanšu institūcijām. Faktiski šo institūciju parādu struktūrai nav tādas pašas pakāpes nestabilitātes un tās ir pakļautas atšķirīgiem un mazāk stingriem tiesiskajiem regulējumiem, kas liecina, ka ir mazāka varbūtība, ka tās radīs sistēmisku risku un netiešās izmaksas. Tāpēc šīs institūcijas nav faktiskā un juridiskā situācijā, kas līdzīga tai, kādā ir kredītiestādes, ņemot vērā nodokļa mērķi.
- 114 Runājot par hipotekārajiem fondiem, kam katrā ziņā pieder neliela hipotekāro aizdevumu tirgus daļa, Komisija uzskatīja, ka tie nav iesaistīti dažās kritiskās darbībās, kuras līdzīgas kredītiestāžu darbībām. Turklāt šiem fondiem ir atšķirīga darbības kārtība, tie iekļaujas atšķirīgā tiesiskajā regulējumā un nespēj radīt tikpat lielas netiešās izmaksas kā kredītiestādes.
- 115 Otrkārt, lielas kredītiestādes var būt sistēmiski nozīmīgas, tām var būt ietekme un iedarbība uz tirgu un tās ir kritiskas reālajai ekonomikai pretēji mazām kredītiestādēm. Tādējādi ir lielāka varbūtība, ka krīzes gadījumā pirmās minētās var radīt netiešās izmaksas. Tāpēc lielas kredītiestādes nav tādā faktiskā un juridiskā situācijā, kas līdzīga tai, kādā ir mazas kredītiestādes, ņemot vērā nodokļa mērķi.
- 116 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru fakts, ka tikai tie nodokļu maksātāji, kas atbilst pasākuma piemērošanas kritērijiem, var saņemt ar šo pasākumu sniegtās priekšrocības, pats par sevi šim pasākumam nepiešķir selektīvu raksturu (skat. spriedumu, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2021. gada 16. marts, Komisija/Ungārija, C-596/19 P, EU:C:2021:202, 58. punkts).
- 117 Turklāt, kā atgādināts šī sprieduma 89. punktā, nodoklis nav selektīvs, ja šī atšķirība nodokļu piemērošanā un no tās izrietošās priekšrocības, pat ja tās būtu attaisnotas ar vienīgo loģiku, kas ir nodokļa sadales starp nodokļa maksātājiem pamatā, izriet no vienkāršas “normālās” sistēmas piemērošanas bez atkāpēm, ja salīdzināmas situācijas tiek vērtētas salīdzināmi un ja šie pielāgošanas noteikumi nav tādi, kuros nav ievērots attiecīgā nodokļa mērķis. Tāpat īpašie noteikumi, kuri paredzēti noteiktiem uzņēmumiem to īpašās situācijas dēļ un atbilstoši kuriem tiem ir veicami pielāgojumi vai pat atbrīvojumi no nodokļa, nav uzskatāmi par selektīvu priekšrocību, ja šie noteikumi nav pretrunā attiecīgā nodokļa mērķim (spriedumi, 2019. gada 16. maijs, Polija/Komisija, T-836/16 un T-624/17, EU:T:2019:338, 89. punkts, un 2019. gada 27. jūnijs, Ungārija/Komisija, T-20/17, EU:T:2019:448, 101. punkts).
- 118 Turpretī, ja attieksme pret uzņēmumiem, kuri ir salīdzināmā situācijā, ņemot vērā nodokļa mērķi vai loģiku, kas pamato tā pielāgošanu, nav vienāda šajā ziņā, šī diskriminācija rada selektīvu priekšrocību, kura var būt valsts atbalsts, ja ir izpildīti citi LESD 107. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi (spriedums, 2019. gada 27. jūnijs, Ungārija/Komisija, T-20/17, EU:T:2019:448, 102. punkts).
- 119 Vispirms jāatgādina, ka arī prasītāju argumenti par atsaucēs sistēmu, kas analizēti šī sprieduma 54.–106. punktā, ir jānoraida, izskatot šo iebildumu, jo, runājot par atsaucēs sistēmu, šie argumenti izskatīti līdzīgā kontekstā, proti, saistībā ar acīmredzamas diskriminācijas esamību.
- 120 Tādējādi, pirmām kārtām, runājot par atkāpēm saistībā ar attieksmi pret kredītiestādēm, kuru parādi nepārsniedz 150 miljardu SEK robežvērtību, jāatgādina, kā norādīts šī sprieduma 41. punktā, ka no likumprojekta pamatojuma izriet, ka nodokļa mērķis bija stiprināt valsts finanses, uzlabojot tās un saglabājot valsts parādu zemā līmenī, lai nodrošinātu rezervi nākotnes

finanšu krīžu pārvaldībai, liekot maksāt nodokli lielām kredītiestādēm, kuru saistību neizpilde vai nopietni traucējumi to darbībā – individuāli un ņemot vērā to lielumu un nozīmīgumu finanšu sistēmas darbībā – rada sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmē minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, tādējādi radot lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.

- 121 Prasītājas tikai apgalvo, ka valsts būs pakļauta netiešajām izmaksām finanšu krīzes gadījumā arī saistībā ar kredītiestādēm, kam nav jāmaksā nodoklis. Tomēr prasītājas nav paskaidrojušas, kādēļ Komisijai bija jābūt šaubām par šo kredītiestāžu sistēmisko nozīmīgumu, ņemot vērā iespējamās netiešās izmaksas vai to, ka šo iestāžu saistību neizpildes dēļ tām individuāli varētu būt tik ļoti negatīva ietekme uz minēto sistēmu un ekonomiku kopumā, ka tās radīs lielas netiešās izmaksas sabiedrībai. Turklāt, kā minēts šī sprieduma 80. un 81. punktā, prasītājas ir atzinušas, ka vislielākās kredītiestādes rada lielākas netiešās izmaksas, un nav apstrīdējušas tikai lielo kredītiestāžu vien spēju individuāli ar saistību neizpildi radīt sistēmisku risku un ļoti negatīvi ietekmēt finanšu sistēmu un ekonomiku kopumā un radīt lielas netiešās izmaksas sabiedrībai.
- 122 Turklāt arguments, ka finanšu krīzes gadījumā visas kredītiestādes rada netiešās izmaksas sabiedrībai, jānoraida šī sprieduma 80. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 123 Tādējādi prasītājas nav pierādījušas, ka pastāv saskanīgu norāžu kopums, kas var pierādīt, ka kredītiestādes, kuru parādi pārsniedz robežvērtību, ņemot vērā nodokļa mērķi, ir tādā faktiskā un juridiskā situācijā, kas ir līdzīga tai, kādā ir kredītiestādes, kuru parādi nepārsniedz šo robežvērtību. Turklāt, kā norādīts šī sprieduma 96. punktā, no lietas materiāliem izriet, ka nebija nevienas kredītiestādes, kurai nav jāmaksā nodoklis un kuras parādu līmenis bija tuvu 150 miljardu SEK robežvērtībai. Jāatgādina, ka saskaņā ar šī sprieduma 24. punktā minēto judikatūru, Vispārējai tiesai nav jānoskaidro, vai pastāv pierādījumi, ka nav šaubu par attiecīgā pasākuma kvalifikāciju par atbalstu, bet tieši pretēji – tai jānoskaidro, vai prasītāja ir sniegusi pierādījumus par šādu šaubu esamību.
- 124 Otrām kārtām, runājot par to, vai pastāv atkāpes saistībā ar attieksmi pret citām finanšu iestādēm, jānorāda, ka vienkāršas konkurences attiecības pašas par sevi nevar likt secināt, ka šīs iestādes, ņemot vērā nodokļa mērķi, ir tādā faktiskā un juridiskā situācijā, kas ir līdzīga tai, kādā ir kredītiestādes, kam jāmaksā šis nodoklis.
- 125 Arguments, ka prasību neizvirzīšana citām finanšu iestādēm var radīt papildu draudus finanšu stabilitātei un papildu riskus radīt netiešās izmaksas valstij, jānoraida šī sprieduma 78. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.
- 126 Prasītājas pārmet, ka Komisija nav pareizi novērtējusi hipotekāro fondu kombinēto parādu līmeni. Tomēr prasītājas, nenorādīdamas šo parādu precīzu vērtību, min dažas mājsaimniecībām izsniegto hipotekāro aizdevumu kopējās summas, proti, attiecīgi 19 miljardus SEK (apmēram 1,68 miljardi EUR) un 35,1 miljardu SEK (apmēram 3,1 miljards EUR). Taču papildus tam, ka šīs summas ir saistītas ar hipotekāro fondu kolektīvajiem datiem, savukārt nodokļa robežvērtība ir saistīta ar katrai kredītiestādei raksturīgajiem datiem, minētie skaitliskie dati netuvojas nodokļa robežvērtībai, proti, 150 miljardiem SEK.
- 127 Tādējādi jāsecina, ka prasītāju argumenti par atkāpēm no atsauces sistēmas neļauj pierādīt, ka Komisijai bija jābūt nopietnām grūtībām veikt novērtējumu šajā ziņā.

- 128 No visiem iepriekš izklāstītajiem vērtējumiem izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Komisijai bija jābūt šaubām par nodokļa kvalifikāciju LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, kam bija jāliek tai sākt formālu izmeklēšanas procedūru. Tāpēc prasība jānoraida kopumā, neveicot prasītāju pieprasītos procesa organizatoriskos pasākumus, jo atbilstoši Reglamenta 90. panta 1. punktam Vispārējai tiesai šie pasākumi jāliek veikt tikai tad, ja tā tos uzskata par lietderīgiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 129 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 130 Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.
- 131 Zviedrijas Karaliste saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet un Länsförsäkringar Bank AB* sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) Zviedrijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Papasavvas

da Silva Passos

Jaeger

Gervasoni

Póltorak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2024. gada 17. aprīlī.

[Paraksti]